

Eleccions? Independència!

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 2 de juliol de 2023
Amics, amigues,

Enmig de manifestos i declaracions sobre si anar o no a votar, o sobre una llista cívica, sovint s'obliden les qüestions de fons. Abans, però, reiterar-vos el meu punt de vista sobre aquestes dos temes. Jo estic convençut que s'ha d'anar a votar, si tan emprenyats esteu podeu votar en blanc, fer un vot nul (posant per exemple: "que us bombin a tots") o votar al que menys ràbia us faci, però aneu a votar, feu aquest petit esforç pel bé de la nostra atrotinada democràcia; si el 23J esteu de vacances feu el petit esforç d'anar a l'oficina de correus. Sobre l'anomenada llista cívica proposada per l'ANC, jo en soc sóc i no en soc partidari. Crea més confusió i dispersaria encara més el vot independentista que prou esmicolat està.

Anem a un tema de fons; és només un però que considero d'importància i motiu de reflexió pels catalans compromesos amb el país. Els que no hi estan compromesos que els bombin!

Quin camí ha de seguir Catalunya per aconseguir la independència, l'estat propi? Imagino que no hi deu haver un camí únic. Estic convençut, però, que la desapareguda taula de diàleg no és un camí gaire fiable. Per què? Doncs senzillament perquè els de l'altra banda, el govern espanyol, sigui del color que sigui i amb els poders fàctics al darrere, mai no ens acceptarà el dret a l'autodeterminació, ni tampoc l'amnistia, que són els dos temes que els de la "nostra" banda de la taula consideraven prioritaris. Tota la resta són molletes i allò del peix al cove ja està passat. L'Estat espanyol, des del 1714 ens ha potinejat al seu albir amb lleis i patacades, de vegades sanguinàries. No hem après la lliçó.

Anem gairebé 93 anys enrere, a l'agost del 1930. En aquelles

dates es va convocar el Pacte de Sant Sebastià, la bella Donosti. El poble estava tip de la monarquia excepte els monàrquics, és clar; entre aquests darrers hi havia la Lliga Regionalista. Les forces republicanes espanyoles i catalanes es van posar d'acord per reunir-se a Euskadi per enderrocar la monarquia borbònica i proclamar la segona República. La convocatòria va ser pública però les reunions secretes. Doncs bé, hi van anar tres republicans catalans: Jaume Aiguadé, Macià Mallol i Manuel Carrasco i Formiguera en representació d'Acció Catalana. Esquerra Republicana estava en vies de fundació.

En una de les primeres reunions va prendre la paraula Manuel Carrasco per aclarir que ell estava a favor de la República però que abans s'havia d'aclarir què s'esdevindria en anomenar el "problema català". Carrasco, amb l'oratòria d'un gran jurista va dir, entre moltes altres coses, que Catalunya era una nació i com a tal tenia dret a l'autodeterminació i no a ser una autonomia purament descentralitzada ni tan sols l'estat d'una federació. Total que el "problema català" va esdevenir el tema central en la discussió del Pacte. Per part dels polítics espanyols –algun dels quals va fer el paper d'espia del *gobierno* (se suposa que va ser el general Mola)– eren partidaris tant d'una federació com d'un conglomerat d'autonomies. Alguns d'ells van començar a acusar els delegats catalans de separatistes, tant és així que Carrasco els va respondre que "mentre per ser català s'hagi de passar per ser espanyol els catalans serien separatistes". Carrasco, que era partidari de la independència de Catalunya, va defensar aquesta idea durant tota la seva trajectòria política (recomano la lectura del llibre que Lluís Duran ha publicat sobre Manuel Carrasco i Formiguera). A Donosti ho va reblar davant de tots els polítics espanyols assistents a la reunió pel Pacte. Ell, que era una pacifista convençut, va insinuar que si no s'acceptava el dret a l'autodeterminació de Catalunya, els catalans podrien optar per "altres vies".

Cal tenir en compte que aleshores l'ONU encara no existia i per tant no s'havia fet la Declaració Universal dels Drets Humans per la qual es reconeix el dret a la lliure determinació dels pobles. Ara que tenim aquesta màquina tampoc no hi ha manera. Dels camins apuntats més amunt, quins poden ser viables? El 1r d'octubre de 2017 els catalans ens vam pronunciar en referèndum per la independència en forma de república. Al Parlament, el president Puigdemont va fer una declaració d'independència que va durar només 56 segons. Va ser un error ajornar-la? Aparentment sí, però no sabem el tipus d'amenaces que hi podia haver al darrere, un bany de sang? La D.U.I. està adormida, només cal despertar-la. Som pacifistes com ho era Carrasco però un dia la paciència se'ns acabarà, el dia que les forces independentistes es posin d'acord i el poble de Catalunya surti al carrer massivament i permanent. Per dels "piolins" o de l'exèrcit? Recordem que el 1r d'octubre les garrotades es van acabar quan la cancellera alemanya Merkel va trucar al president del govern espanyol per dir-li: "El que estem veient a Barcelona no ens agrada". Que en penseu? Som-hi!

Vostre.